

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

640.24

Hely

Sáfrány kocsma

Idő

"1912"

Személy

Forrás: Pesti hírlap

Bp.

1912 X/31

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

* A kocsma művésze.

A Sáfrány-kocsmá vendégei.

A Sáfrány-kocsmá a Hernád-utcában van, a Thököly-ut felé eső részen. A Chicagóban nevezetes hely: arról híres, hogy itt mérik a legjobb bort a környéken. Azért, mikor hét óra után a munkások nehéz és ritkaszávu csapatjai eltávoznak, új és különös vendégek szállingóznak szinte észrevétlenül és lábujjhegyen a kocsmá belső termébe. A külsőben postások, vasutasok és más egyenruhás rabszolgák örülnek kevés órákig életük szegény fényének; a gázlángnak, amely mégis fényesebb és örömegetőbb az otthoni petróleumlámpánál, kalauzok és ellenőrök között is eltűnik egy percre a szörnyű rangkülönbség: ha nem tovább, csak addig, míg a tiszta ötvenessel telt poharak összeesengenek.

A belső terem csak tizenegy óra táján kezd megélni. Ekkor végződnek a külváros obskurus mulatóiban az előadások. Feltűrt gallérral, egymás előtt is szegyenkezve érkeznek meg Pest éjszakai életének titokzatos madarai. Lezüllött színészek és piktorok: itt-ott egy-egy kopott bársonykabátos előtt fellobog az erős illatu rum és szegény tulajdonosa a bátorságig lerészegedve, keserűen üvölti el: ki... ki... ki az a... Király Ernő?... Amire valami különös morajlás fut át a füstös termen. Szegény, mámoros fél és áltehetségek lázadoznak égő irigységgel a reménytelen sors ellen: — mi az?... Az nem művészet!... Semmi!... Én!... Én játszottam valamikor!... Kolozsvárott!... Minden föllépésem táblás ház!... De régen volt!... De régen volt!... — Csak egy deresedő fejű, öreg színész hallgat. Hajnalig meghúzódik a sarokban és az is-

tenért sem szólna senkihez egy szót sem. Ellenben szorgalmasan fogyasztja fröccsöket és a borseprőt, minden italnál egy fél gyufaszálat helyezve mellényzsebébe: hogy reggel tudja, mennyit fogyasztott az éjszaka.

Féltizenkettő tájban megérkezik a Művésznő a mindennapi Palijával. A művésznő: kóristanó valamelyik városligeti, hihetőleg a Kis színházban. A Pali az a művészetpártoló borbély, vagy rosszabb esetben lakatosmester, aki a ripacstársaság cechjét kifizeti és aki a művésznőt kérészetű Mecenásként egy estén át pártfogolja: Éji egy óra után rendszerint a deszkánál lejebb.

A kocsma művésze.

Nyílik az ajtó és új vendég érkezik. Kalapja szemére huzva, kopott télikabátja alól előföhélik, vagy ha az igazsághoz hívek akarunk maradni, előfeketélik rojtos gallérja. Olyan cók-mókkal jön, mintha épen most érkezett volna meg tengerentúlról. Nagy, titokzatos holmiktól duzzadó bőrtáskája valóban elégans: csak az a bibije, hogy esattjai mind lehullottak róla és most közönséges cukorspárga látja el az egykor királyian ragyogó rézesattok szerepét. Egy másik csomag azt a benyomást kelti, mintha fényképező állványt rejtegetne. Ezért hamarosan kialakul az új vendégről a vélemény: — Fényképező! Csak egy fényképező! — Az új vendég nem törődik a hangos és a ripacsok részéről kellő művészgöggel hangsúlyozott megjegyzéssel. A belső teremben biztonságba helyezve holmiját, kemény lépésekkel tart a söntés felé. — Egy kis fröccsöt! — parancsolja Ferinek, a csaposnak érces hangon, amely min-

den más hangot tulszárnyal a teremben. Ez a hang ismét feléje fordítja az érdeklődést. Ugy érzi mindenki, hogy ezután még kell valaminek következnie.

Horváth József és családja.

És valóban, ez az érzés nem csalt. A beállott hosszú, várakozásteljes csöndet egy rémes női hang szakította meg:

— Te nyomorult! Hát megint csak a kocsma-ban talállak meg! Én... én szerencsétlen asszony! Én odahaza döglődöm a gyermekemmel, száraz kenyéren és vizen élünk, ő meg ni, a kocsma-ban mulat! Óh, jaj!... miért is mentem férjhez?!

Az új vendég kétségbeesetten nézett körül és csititgatva szólt:

— Te... te... ne csinálj botrányt... hiszen mindenki ránk figyel... és miért hoztad magaddal Pistukát?...

Most megszólal Pistuka is:

— Apa... gyere haza! Miért nem jössz haza? Anyuska egész éjszaka sir! Miért is ment hozzád férjhez?!

A vendégek mind köréje tódulnak. Nagy családi botrány! Csak az volt a csudálatos, hogy sem a nőt, sem a gyermeket nem lehetett sehoh sem látni. Az emberek egymástól kérdegették a csudálatos eset nyitját és igazán nyitra felejtették a szájukat bámulatukban. A titokzatos vendég most könnyedén meghajolt és így szólt: Engedjék meg, uraim és hölgyeim, hogy bemutatkozzam! És Horváth József vagyok, ez itt ni — és ezzel egy piros szoknyás bábút húzott ki a balzse-béből — a feleségem, Juliska! Ez meg itt la — és